

MARK
T
WAIN

Jurnalul lui
Adam și al Evei
și alte povestiri

Traducere din limba engleză
de Carmen Pațac

POLIROM
2021

CUPRINS

PARTEA I

Fragmente din Jurnalul lui Adam 7

PARTEA II

Jurnalul Evei (Traducere după original) 25

Fragment din Jurnalul lui Adam.....39

Ceasul 48

Povestea băiețelului cuminte 53

Alonzo Fitz Clarence, Rosannah

Ethelton și iubirea lor cea mare 60

Edward Mills și George Benton 89

O întâmplare ciudată 99

Povestea cu stafia.....139

Familia McWilliams și sistemul de alarmă

care te apără de hoți 149

Două povestioare.....160

Pașaportul care a întârziat pe drum.....176

Fabulă 202

Străinul misterios.....206

— Vă rog din suflet să mă scuzați. Habar n-am avut de alarma dumneavoastră, că altfel i-aș fi dat drumul. V-aș fi recunoscător să n-ajungă asta la urechile părinților mei, fiindcă-s bătrâni și neputincioși și o asemenea încălcare (desfrânată, după toate aparențele) a sacrosanctelor practici ale civilizației noastre creștine ar putea frânge prea brutal fragila punte ce se-ntinde-n întuneric între prezentul palid și evanescent și marile străfunduri solemne ale eternității. Aveți cumva un chibrit?

— Sentimentele astea îți fac cinste, i-am zis, dar, dacă-mi dai voie să-ți spun, metafora nu e punctul dumitale forte. Lasă-ți coapsa-n pace. Genul ăsta de chibrit se aprinde numai pe cutie, și arareori acolo, dacă experiența mea poate fi luată-n considerație. Dar să ne-ntoarcem la oile noastre: cum ai intrat aici?

— Printr-o fereastră de la etajul unu.

Chiar așa făcuse. Am recuperat tinichelele la preț de amanetare, minus cheltuielile de publicitate, i-am spus hoțului noapte bună, am închis fereastra-n urma lui și m-am întors la cartierul general ca să dau raportul. Dimineața am trimis după specialist. Omul a venit și ne-a explicat că alarma „nu pornise“ fiindcă numai parterul era conectat la instalație. Ce tâmpenie crasă! Cu alte cuvinte, era ca și cum te-ai fi dus pe câmpul de bătaie cu armură doar la picioare. De data asta specialistul a legat tot etajul întâi la sistemul de alarmă, ne-a tapat de 300 de dolari și s-a dus la ale lui. Nu mult după aceea, într-o noapte, am dat de un hoț la etajul doi. Era pe punctul s-o ia pe scară-n jos cu diverse obiecte ce ne

aparțineau. Primul impuls a fost să-i sparg capul c-un tac de biliard, dar al doilea a fost să mă abțin, fiindcă individul se așezase-ntre mine și suportul pentru tacuri. Cel de-al doilea impuls a fost, clar, mai sănătos, așa că mi-am pus pofta-n cui și-am abordat problema compromisului. Am recuperat obiectele la prețurile dinainte, după ce-am scăzut zece la sută pentru folosirea scării, fiind vorba de propria mea scară, și a doua zi am trimis din nou după specialist. Ne-a conectat și etajul doi și ne-a luat alți 300 de dolari.

Semnalizatorul ajunsese la niște dimensiuni formidabile. Avea 47 de etichete cu numele diverselor camere și hornuri și ocupa locul unui dulap obișnuit. Clopotul era cât un lighean, îl țineam la cap, deasupra patului. De la noi pornea un fir până la grajd, în camera vizitiului, unde, lângă pernă, era fixat un alt mândru clopot.

Am fi putut dormi în pace acum, dacă n-ar fi existat un mic defect. În fiecare dimineață la cinci, bucătarul deschidea ușa de la bucătărie în interes de serviciu, și-atunci să te ții! Clopotul se punea pe treabă. Când s-a-ntâmpat asta prima dată, mi-am zis că precis venise sfârșitul lumii. Și nu mi-am zis în pat (vai de mine!), ci jos din pat. Fiindcă, trebuie să-ți spun, primul defect al aceluia clopot infernal e că te zburătăcește prin toată casa, te izbește de pereți, pe urmă te face covrig și te pune să te fâțâi ca un păianjen pe plită până se-ndură careva și-nchide ușa de la bucătărie. Adevăru-adevărat e că nu există pe lume vreun vuiet care să semene nici pe departe cu vuietul înfricoșător pe care-l face clopotul

ăla. Ei bine, pacostea asta avea loc regulat în fiecare dimineață la cinci și ne fura trei ore de somn. Pentru că, vezi bine, când te scoală nenorocitul ăla, nu te scoală pe ici, pe colo, te scoală cu conștiință cu tot și, prin urmare, ești bun sculat vreo optsprezece ore după aia, optsprezece ore de cea mai inimaginabilă trezie pe care ai văzut-o vreodată-n viață. Mai demult ne-a murit un străin în casă. Am plecat și l-am lăsat peste noapte-n camera noastră. Crezi că străinul a așteptat Judecata de Apoi? Nu, domnul meu, nici pomeneală. A doua zi la cinci s-a sculat cu cea mai mare promptitudine și fără pic de ostentație. Știam c-așa o să fie, știam asta foarte bine. Și-a încasat asigurarea pe viață și a trăit fericit după aceea, căci existau dovezi cu duiumul cum că murise fără doar și poate.

Și uite-așa, încetul cu încetul, mă apropiam de-o lume mai bună datorită calvarului zilnic. Până la urmă am chemat iar specialistul. A tras un fir în afara ușii și a pus acolo un întrerupător, motiv pentru care Thomas, valetul, făcea-ntotdeauna o mică greșală: când se ducea la culcare, răsucea întrerupătorul și scotea din funcțiune instalația pentru toată noaptea. O punea iar pe picioare în zori, tocmai când bucătarul era cu mâna pe clanța ușii de la bucătărie, oferind astfel clopotului posibilitatea să dea cu noi de-a azvârlita prin casă și uneori chiar să spargă câte-o fereastră cu persoanele noastre. După o săptămână am înțeles și noi că toată treaba cu-ntrerupătorul era o păcăleală și-o capcană. Am descoperit și o bandă de hoți care stătuseră la noi în casă în tot timpul ăsta. Nu chiar ca să fure

(fiindcă nu prea mai era mare lucru de furat), ci ca să se ascundă de poliție. Îi cam încolțise și s-au gândit, foarte sănătos, că detectivilor n-o să le treacă niciodată prin cap că o bandă de hoți s-ar putea adăposti într-o casă de care toată lumea știe c-avea cel mai impunător și complicat sistem de alarmă din toată America.

Am trimis din nou după specialist. De data asta i-a venit o idee genială: a fixat instalația în așa fel că, dacă deschideai ușa de la bucătărie, o scoteai din funcțiune. Era o idee demnă de toata lauda și posesorul ei ne-a taxat în mod corespunzător. Probabil c-ai și ghicit rezultatul. Puneam în funcțiune instalația în fiecare noapte înainte de culcare, fiindcă nu mai aveam încredere în slaba memorie a lui Thomas. De cum se stingeau luminile, hoții intrau în bucătărie și scoteau instalația din funcțiune, fără s-aștepte până dimineata când sosea bucătarul. Vezi în ce circumstanțe agravante eram? Luni de zile n-am putut primi oaspeți care să rămână la noi peste noapte. Nici un pat din casă nu era liber. Toate erau pline de hoți. În cele din urmă, am găsit eu soluția. Specialistul a venit și a tras un alt fir pe sub pământ până la grajd. A montat acolo un întrerupător, pentru ca vizitiul să poată pune sau scoate instalația din funcțiune. Treaba mergea ca pe roate. A urmat o perioadă de calm, când am invitat din nou lume și-am simțit și noi că trăim.

Dar nu după multă vreme instalația aia neînfrânată a mai născocit o trăsnaie. Într-o noapte de iarnă ne-a zburat din pat subit clopotul diavolesc. Am șontăcăit amândoi până la semnalizator, am aprins lumina și am văzut

cuvintele „Camera copiilor“. Doamna McWilliams a căzut ca moartă, iar eu era cât pe-aci să fac la fel. Am pus mâna pe pușcă și, cu arma-n mână, m-am apucat să-l cronometrez pe vizitiu în timp ce bâzâitul înfricoșător mergea-nainte. Știam că și pe el l-a sculat clopotul de lângă pernă și c-o să vină cu pușca de cum și-o pune hainele pe el. Când mi-am făcut eu socoteala că e momentul, m-am dus tiptil în odaia de lângă camera copiilor și m-am uitat pe geam. Jos, în curte, am deslușit vag silueta vizitiului, care ținea pușca-n poziție de tragere și aștepta momentul prielnic. Atunci m-am repezit în camera copiilor și am tras. În aceeași clipă vizitiul a tras și el în străfulgerarea roșie care ieșise din pușca mea. Amândoi am nimerit ținta: eu am șontorogit o doică, iar el mi-a zburat tot părul de la ceafă. Am aprins lampa și am telefonat după doctor. Nu era nici urmă de hoț și nimeni nu-ncercase să deschidă vreo fereastră. Lipsea un ochi de geam, dar pe-acolo intrase glonțul vizitiului.

Totul rămânea învăluit într-un mister de nepătruns: un sistem de alarmă care te apără de hoți o „pornește“ singur în toiul nopții, fără să fie măcar picior de hoț prin preajmă!

Specialistul a venit ca de obicei și ne-a explicat c-a fost „alarmă falsă“. A spus că dispozitivul era fixat cam sumar. Așa c-a revizuit fereastra de la camera copiilor, a cerut iar o sumă de bani și a plecat într-ale lui.

Câte-am pătit noi în următorii trei ani din cauza alarmei false nici o pană nu poate descrie. Timp de trei luni săream mereu cu pușca la camera indicată și vizitiul venea mereu la atac cu bateria lui, ca să-mi dea o

mână de ajutor. Dar niciodată n-aveam în ce trage. Toate ferestrele erau neatînse. A doua zi chemam specialistul. El venea, fixa ferestrele cu pricina ca să tacă mîlc vreo săptămână și nu uita niciodată să trimită nota de plată, care arăta cam așa:

Cablu	2,15 dolari
Niplu	0,75 dolari
Două ore muncă	1,50 dolari
Ceară	0,47 dolari
Bandă	0,34 dolari
Șuruburi	0,15 dolari
Încărcat baterie	0,98 dolari
Trei ore muncă	2,25 dolari
Sfoară	0,02 dolari
Unsoare	0,66 dolari
Extract Pond	1,25 dolari
Arcuri	2,00 dolari
Taxe rutiere	1,25 dolari
	19,77 dolari

Până la urmă s-a-ntâmplat ce era firesc să se-ntâmplesse: după ce-am sărit la trei-patru sute de alarme false, nu le-am mai băgat în seamă. Da, pur și simplu mă sculam calm când alarma-ncerca să dea cu mine de-a azvârlita prin casă, mă uitam calm la semnalizator, pe urmă deconectam camera respectivă de la sistemul de alarmă și mă-ntorceam în pat ca și cum nu s-ar fi-ntâmplat nimic. Mai mult chiar, lăsam camera deconectată de-a pururi și nu mai chemam specialistul. N-are rost să mai spun că, încetul, cu încetul, am deconectat toate camerele și mașinăria-ntreagă a trecut pe linie moartă.